
Kjell Nordby

MINNEORD

PER STENSLAND

FRODE HEIAN

FREDRIK LANGBALLE

ANNE MATHILDE HANSTAD

Kjell Nordby døde den 12. mars i år, 71 år gammel. Molde mistet en sindig allmennlege, norsk allmennpraktikermiljø en respektert drivkraft, og vi mistet en god venn.

Han vokste opp på Oppsal, studerte medisin i Oslo og var ferdig utdannet lege i 1973. Etter jobb i Florø og Tromsø dro han sammen med familien til Molde, der han delte fastlegejobb med kona Astri.

Kjell var en sentral person for allmennmedisinsk fagutvikling, både i hjemfylket og nasjonalt. Han var godkjent veileder i allmennmedisin, støttekollega i fylket fra 1991 og han fikk Løvetannprisen i 1996. Han satt i Spesialitetskomiteen i allmennmedisin fra 1990 og var leder der fra 1996 til 2002. Deretter begynte han som medlem av Spesialitetsrådet, og det vervet hadde han fram til 2013.

Dette var en glanstid for allmennmedisinsk fagutvikling. Spesialiteten var ny, de desentraliserte veiledningsgruppene ble møtt med entusiasme, og det var grupper nesten på hvert nes og i hver dal. Det var behov for å konsolidere og

videreutvikle kvalitet. Spesialitetskomiteen startet en revisjon av spesialitetsreglene i allmennmedisin tidlig på 1990-tallet. Kjell var overbevist om at allmennpraktikere, som i hovedsak praktiserer bak hver sin lukkede dør, burde få insentiver til å åpne dørene for hverandre. Begrepet «gjensidig praksisbesøk» er utviklet av Kjell og ble inkorporert i spesialitetsreglene som obligatorisk aktivitet både i grunn- og etterutdannelsen av allmennlegespesialister.

I 2000 utvidet Helsedirektoratet ordningen med veiledningsgrupper for turnusleger i distrikt etter en modell fra Finnmark. Kjell var sentral medspiller i sitt fylke og deltok aktivt i veiledning av både studenter, turnusleger og allmennleger i spesialisering.

Kjell hadde påvirkningskraft og tillit i fagmiljøet fordi han hadde så stor kunnskap om feltet. Men han var også en person som ble lagt merke til på grunn av sin væremåte. Han hadde evnen til å bevare en lavmælt form der situasjonen innbød til å øke volumet, og han hadde en humor som var lett å like. Han ble lyttet til.

Gjennom datteren, Gunnhild, kom Kjell i kontakt med mennesker med psykisk utviklingshemming, enkeltvis og på samlinger. Han elsket det. «Jeg har det aldri morsommere og ler aldri mer enn når jeg er der», sa han. Han var også en sprek milsluker på ski og i opptil 50 av disse milene var han hvert år ledsager for Gunnhild i Moldemarka.

Sammen med Astri, Kjell, Gunnhild, Anders og Signe har flere av oss hatt møter, turer, lange feriereiser – et eventyr av opplevelser. Vi kommer alle til å savne ham veldig.

Publisert: 6. mai 2019. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.19.0254

Opphavsrett: © Tidsskriftet 2026 Lastet ned fra tidsskriftet.no 7. juli 2026.